

Соло від Сари

Джейн Мак-Брайд
(Грунтується на справжніх подіях)

“Сара, ти б хотіла співати на концерті?”—запитала пані Гарднер, Сарина вчителька вокалу. “Дуже б хотіла!”—відповіла Сара.

“Було б добре, якби ти заспівала перед іншими людьми,—сказала пані Гарднер, записуючи щось у свій нотатник.—Концерт буде в кінці серпня, тож у тебе буде все літо для підготовки”.

Як тільки Сара дісталася додому, вона розповіла батькам про концерт. Одразу після вечері вона зателефонувала своїм дідуся і бабусі. Вона була така рада!

На наступному занятті Сара і пані Гарднер вибрали для концерту дві пісні. Одна пісня була з опери, а інша—з музичної вистави. Потім Сара почала працювати.

Вона розучувала пісні з пані Гарднер. І вона щодня співала їх вдома. Невдовзі вона вивчила ті

пісні напам'ять. Але вона все одно продовжувала працювати.

Нарешті настав день концерту. Сара почала збиратися. Вона одягла блакитну сукню. Розчесала волосся. Потім вона стала на коліна біля ліжка і попросила Небесного Батька про допомогу.

Невдовзі вони вже їхали на концерт. “Тобі страшно?”—запитала мама.

Сара похитала головою. “Я вже так вивчила слова, що можу заспівати їх ззаду наперед!”

Мама усміхнулася. “Ти дуже старанно працювала цього літа”.

Коли вони приїхали на концерт, Сара сіла поруч з батьками, дідусем і бабусею. Першою мала співати її подруга Меган. Наступним—Еван. Сара і решта глядачів аплодували після кожної пісні.

Коли настала черга Сари, вона глибоко вдихнула

Усе йшло добре, ...

доки Сара не дійшла до приспіву.

і пішла до мікрофону. Вона ідеально проспівала першу пісню. Пані Гарднер їй усміхнулася. Потім Сара почала співати другу пісню.

Усе йшло добре, доки вона не дійшла до приспіву. І це сталося! Вона забула слова! Вони просто вилетіли з голови. Вона знервовано подивилася на зал і дала знак піаністці, щоб та зупинилася.

“Вибачте,—сказала Сара.—Я б хотіла заспівати ще раз спочатку”.

Її долоні трохи спітніли. Вона відчувала, ніби її серце вистрибує з грудей. Вона ще раз глибоко вдихнула, кивнула піаністці і почала співати.

Цього разу вона все пам'ятала. Коли вона завершила, глядачі їй аплодували. Сара усміхнулася, але їй було соромно.

Після концерту вона підійшла до своєї вчительки.

“Вибачте, пані Гарднер,—сказала вона.—Я все зіпсувала”.

“Зовсім ні, Саро!—сказала вчителька.—Ти розгубилася. Це може трапитися з кожним. Важливо, що ти не здалася!”

“Це правда!—сказала бабуся, приєднуючись до розмови.—Я так тобою пишаюся”.

Того вечора Сара думала про концерт. Їй усе ще було прикро, що вона забула слова. Але пані Гарднер мала рацію. Сара *не* здалася. Вона може цим пишатися.

Це дуже схоже на покаяння,—подумала вона.

“Послухай, мамо!—покликала Сара, забігаючи у спальню батьків.—Я зрозуміла, що концерт—це, як життя”.

“Це як, доню?”—запитала мама. Сара плюхнула на ліжко поруч з мамою.

“Я зробила помилку під час співу, але я її виправила і пішла далі. У житті, коли я роблю неправильний вибір, я можу це виправити покаянням. Потім я можу йти вперед і ставати кращою”.

“Здається, це чудова тема для домашнього вечора,—сказала мама.—Хочеш провести про це урок?”

“Звісно!”—відповіла Сара. Вона не могла дочекатися, щоб поділитися тим, що вона зрозуміла. ●

Ця історія сталася у США.

